

Trojístok z internátnej izby

Lena Riečanská

TROJLÍSTOK

Z INTERNÁTNEJ IZBY

Copyright © Lena Riečanská
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010

ISBN: 978-80-89482-10-8

Lena Riečanská

TROJLÍSTOK Z INTERNÁTNEJ IZBY

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Venujem

*Majke, človeku s veľkým srdcom,
za priateľstvo a podporu pri písaní.*

*Márii, najlepšej mame na svete,
za život, starostlivosť, za všetko.*

*Manželovi a deťom, za lásku,
trpezlivosť, za životnú iskrú.*

Silvia stála pred veľkým zrkadlom. Skúmavým pohľadom prebehla po obrysoch svojej postavy. Mykla kútikom úst, hlavou jej prebehlo: „No, dá sa vydržať, nie je to najhoršie.“

Prestala sa zaoberať myšlienkami na vlastnú vizáž. Dnes ju čaká perný deň. Oslavuje štyridsiatku. Neuveriteľné, ako rýchlo ten čas prebehol.

„Vraj, štyridsať,“ vírilo jej hlavou. „Žiadna tragédia.“

Silvia má povahu brať veci tak, ako idú. Pribúdajúci vek považuje za úspech. Osvojila si teóriu svojho otca.

Hovorieval: „Keď chce človek zostať večne mladý, musí mladý zomrieť, aby nestihol zostarnúť. Preto nech čas pekne plyní a ja pomaly starnem.“

Zostal mladý. Zomrel nečakane, keď ho rodina najviac potrebovala.

Silvia bola jeho miláčik. Vzájomne na sebe lipli. Bol jej oporou, mužským vzorom. Dlho sa na neho hnevala, že ju nechal napospas osudu, že nestál pri nej v najdôležitejších chvíľach jej života. Nevaroval ju pred jeho nástrahami. Nestihli si povedať zbohom. Najviac sa trápila, že nemal možnosť poznať svoje vnúčatá a tešiť sa z pokračovania svojho života.

„Bol by dobrý dedko,“ vyslovila nahlas bez toho, že by si to uvedomila.

Blond vlasy jej voľne splývali na pleciah, veľké hnedé oči po slede myšlienok zosmutneli.

Z kuchyne sa ozvalo pískanie čajníka. Strhla sa. Rozbehla sa k sporáku a rýchlo vypla plyn. Vriacou vodou zaliala čaj pripravený v džbáne z jenského skla. Uvedomila si, že mala pár sekúnd počkať, aby

sklo neprasklo. Kdesi čítala, že čaj kvôli uvoľňovaniu vitamínov treba zalievať horúcou, nie vriacou vodou.

„Čert to ber!“ zašomrala.

Dnes nemá čas na také drobnosti. Každá minúta jej je drahá. Chvatne natierala chlebíky, obkladala šunkou, pridala list šalátu, prikryla druhým chlebom. Zabalila do servítky, vložila do mikrotérového vrecúška.

Pridala jablčko a horalku. Ranný rituál. Desiata pre deti bola pripravená.

„Ešte niečo na raňajky,“ náhlila sa. Čaj bol uvarený, ešteže včera upiekla bábovku. Deti ju nikdy neodmietli. Rezy potrela troškou masla a všetko bolo pripravené.

Zívla. Pocítila únavu.

Do noci vypekala koláče, aby mala čím ponúknuť kolegov. Zákusky v cukrárni sú poriadne drahé a domáce je domáce. Upiekla dva druhy. Osvedčený ovocný a tiramisu podľa receptu zo „Života.“ Keby pečenie nebolo jej hobby, asi by sa na to vykašľala.

Je pravda, že pohľad na vlastné výtvary jej robil radosť. Vybrala ich z chladničky a kochala sa pohľadom. Horšie je rovnomerne a úhladne nakrájať na rovnaké kúsky. Rovný pozdĺžny rez bol problém. Vybrala zo zásuvky pravítko, namerala, rozrákala a neistou rukou krájala koláče.

Jej sústredenosť dokazovala špička jazyka pritlačená na hornú peru. Skoro si pri tom zahryzla do jazyka. Zvládla to. Zákusky boli bezpečne uložené v škatuli a čakali na ďalší osud.

Vbehla do kúpeľne.

Záleží jej na tom, aby dnes vyzerala čo najlepšie. Jej kolegyně sú perfekcionistky. Vedú nekonečné rozhovory o móde, oblečení a voňavkách. Predhánajú sa v nákupoch, poznajú všetky nákupné centrá. Všetky módné obchody.

Aj Silvia sa rada vkusne a moderne oblečie, ale nezaťažuje si myseľ zbytočnými malichernosťami. Chodenie po obchodoch je pre ňu príjemné, ale nie je to jej hlavné hobby. Jej výhodou je vysoká štíhla postava. Keby si aj vrece natiahla, vyzerala by dobre. Ani vek jej neubral z vrodeneho šarmu.

Vek?! Aký vek? V štyridsiatke je žena v najväčšom rozkve. Stáva sa skutočnou ženou. Roztúženou, zmyselnou a zároveň

žiaducou. Pubertu, nestálosť a pochabosť má za sebou. Prežité jej dodáva sebaistotu, vyrovnanosť a rozvahu.

Silviino šťastie naplnilo materstvo. Povznášal ju pocit, že jej bolo dopriate darovať život dvom krásnym deťom. Boli splodené z lásky.

S Filipom sa zoznámili na vysokej škole. Sedela na prvej prednáške. Podniková ekonómia. Výklad prednášajúceho bol nudný, monotónny. Nezaujal. Pozorovala ostatných prítomných - kolegov študentov. Niektorí sa tvárili sebavedome, iní vyplašene, neisto. V miestnosti bolo dusno, vydýchaný vzduch. Vône parfémov sa premiešali, vytvorili ťažký sladko-korenisto-kvetinový ozón. Rozbolela ju hlava. Na prednášku sa nesústredila, kolegov si prestala všímať. „Toto je dobrý začiatok,“ pomyslela si trošku ironicky. Ledva čakala, kedy odtiaľ vypadne. Konečne...

V Bratislave bola už týždeň, ale ešte sa nestihla s nikým spriatelíť.

Na internáte mala dve spolubývajúce. Videli sa len letmo.

Veronika, veselá červenovláska, mala vo vedľajšom trakte internátu ubytovaného frajera. Po príchode rýchlo hodila do izby svoje veci, predstavila sa: „Som Vera!“ Porozdávala úsmevy. Vybrala si posteľ pod oknom. A ako víchor zase odfrčala. Bežala za láskou.

Na Silviu pôsobila milo, veselo. „S tou teda nebude nuda,“ pomyslela si.

Aničkin príchod bol úplne iný. Ozvalo sa tiché zaklopanie. Silvia spozornela a čakala. Nič.

„Ďalej, vstúpte!“ zakričala.

Vošla krátkovlasá brunetka.

„Ahoj, ja som Anka. Asi budeme spolu bývať. Sem ma poslali.“ Zostala neisto stáť pred na prahu dverí.

„To je fajn, ja som Silvia. Priatelia mi hovoria Sisi. Poď ďalej, veď si tu doma.“ Podali si ruky.

Bola tenká, nie vysoká, skôr nižšia. Jej súmernú tvár špatili ne-moderné okuliare. Oči za nimi sa zdali trošku smutné, nevýrazné. Akoby im chýbala iskra. Pôsobila vyplašene ako jej zaklopanie. Oblečená bola dosť staromódne, ale očividne čisto.

„Trošku nudná,“ pomyslela si Silvia. „Pravý opak tej prvej.“

„Toto je tvoja posteľ,“ ukázala jej na posteľ pri dverách. „Vieš, prišla si posledná, tak sme si už vybrali. Tebe zostala táto.“

„To je v pohode. Ja som rada, že som vôbec dostala internát, že tu môžem byť,“ odvetila skromne.

„Veď časom si to môžeme nejako inak usporiadať,“ snažila sa Silvia o ústretovosť.

Silvia už bola udomácnená. Veci vzorne uložené vo svojej skrini. Písací stôl zaplnený knihami a rôznymi kancelárskymi potrebami.

Sadla si na posteľ a robila sa, že číta. Jedným očkom pozorovala svoju spolubývajúcu. Nechcela byť netaktná, ani nechcela špehovať. Bolo evidentné, že ju zaujímal. Mali spolu prežiť najmenej jeden rok. Potom sa uvidí.

Anička ticho vyberala veci z cestovnej tašky. Trošku ošumelé, ne-moderné. V jej šatníku prevládala sivá, hnedá a čierna farba. Biela blúzka, tmavomodrý svetrík, béžové tričko... Veci sústredene ukladala, vešala na ramienka.

„Nemám toho veľa,“ podotkla. „Vzala som len to najnutnejšie.“

„Uhm,“ prisvedčila nezainteresovane Silvia.

Silvii bolo trápne takto ju pozorovať. Radšej sa pobrala do mesta.

Pochádzala z malej dedinky zo stredného Slovenska. Jej rodičia boli jednoduchí, pracovití ľudia. Obaja skončili strednú školu. O vysokej nikdy neuvažovali. Zaľúbili sa, keď boli mladí. Vzali sa, založili rodinu a usilovne pracovali, aby sa ich tri deti mali dobre. Škoda, že ocko tak skoro zomrel. Bol by hrdý na dcéru vysokoškolačku.

Tešila sa, že je v Bratislave. Lákal ju život veľkomesta. Od malička cítila, že patrí niekde inde. Nie, že by nemala rada svoju rodnú dedinu, len tam bolo ticho, nič mimoriadne sa nedialo. Nuda.

Túlala sa ulicami, stretávala náhliacich sa ľudí. Celým vnímaním nasávala ruch, v ktorom sa ocitla. Podchvíľou mala nutkanie niekoho pozdraviť. Keď ešte bola malé dievčatko, mamka jej hovorievala: „Keď niekoho stretneš na ulici, pekne sa pozdrav. Nie, aby sme sa museli hanbiť, že sme ťa zle vychovali!“ Vštepili jej to ako jedno zo základných pravidiel slušnosti. Vzorne sa ho držala.

Tu však nikto nestál o jej pozdrav. Jedni sa ponáhľali, iní debatovali, smiali sa, nik si ju nevšímal.

„Však ja sa začlením, patríam sem,“ tešila sa v duchu. „Ukážem všetkým, že niečo dokážem... ja, malá rybička vo veľkom mori.“

Sadla si do cukrárne. Objedнала si kávičku a čokoládový zákusok. Tie mala najradšej. Ozvali sa chuťové bunky.

„Aby bol môj život vždy takýto sladký,“ pomyslela si.

Netušila, že život jej prinesie aj horké chvíle.

Poprajme jej, aby boli vyvážené ako horko-sladká chuť Sacherovej torty, na ktorej si pochutnávala.

Na internát sa vrátila potme. Anička sa práve ukladala na spánok. Bola zjavne napätá a unavená z prvého dňa mimo domova. Prehodili len pár slov. Zhasli svetlo.

Vera prišla až nad ránom. Počula ju v polospánku.

Zazvonil budík. Sekundu trvalo, kým si uvedomila, kde je. Naslepo načiahla ruku a buchla po budíku. Mrzelo by ju, keby predčasne zobudila spolubývajúce.

Dvere tíško zavrzgali a mierne sa pootvorili. To Anička už vchádzala do izby po rannej toalete.

„Tá je ale rýchla. Vôbec som ju nepočula,“ pomyslela si Silvia.

Z postele oproti sa ozvalo zachrapkanie. Vera sa v spánku otočila k stene. Pokojne odľukovala ďalej. Netrápil ju očakávaný prvý deň v škole.

„Láska robí s ľuďmi divy,“ sprisahanecky žmurkla na Aničku.

Tá sklopila oči a cudne sa začervenala.

Keď sa Silvia vrátila zo sprchárne, Aničky už nebolo. Vera len zasomrala, že všetko stihne. Silvia sa sama náhlila do školy a rovnako sama z nej odchádzala.

Vlasy si umyla v umývadle, naniesla balzam, zabalila do uteráka a vlezla do vane. Vlažná sprcha ju príjemne osviežila. Aspoň pár minút dopriala vlasom na regeneráciu, sňala uterák a poriadne ich vysprchovala. Na vlasy si potrpela.

Mama vždy zdôrazňovala: „Dcéra moja, vlasy sú najväčšia ozdoba ženy, dbaj, aby boli vždy upravené.“

Keď bola mladšia, išlo jej to na nervy. Dnes jej to napadne pri každej príležitosti.

„Matka vždy musí mať pravdu,“ uvedomila si. A aj ju mala.

Už tisíckrát si Silvia uvedomila, že treba dať na dobré rady. V jej matke sa snúbi múdrosť so skúsenosťou a ešte stále prirodzenou krásou. Dobrá kombinácia.

„Nečudo, že ju ocko tak miloval,“ preletelo jej hlavou. Vždy hovorieval: „Si krásna ako tvoja mamička.“ Pritom dal dcérke pusku na líčko, na manželku žmurkol a idúc okolo, nežne ju tľapol po zadku. Silvii sa vybavil takýto výjav z detstva. „To bola láska.“

Silvia si dôkladne natrela telo niveovým mliekom. Vlasý trochu presušila fénom a nahá, tak ako ju Boh stvoril, prebehla halou do spálne. Obliekla si čiernu bezšvíkovú podprsenku a čierne čipkované nohavičky. Spodnú bielizeň mala rada kvalitnú. Nekupovala veľa, ale podprsenka musela sedieť. Jej strih zdôrazňoval pekné poprsie, ale naopak mohol aj veľa pokaziť. Pred toaletným stolíkom sa pustila do líčenia. Použila len mierny fluidný mejkap. Hrubým štetcom naniesla tenkú vrstvu práškového púdro, ktorý jej pleti dodal rovnomerný matný vzhľad. Na líčka naniesla tenkú vrstvu farby. Dávala pozor, aby to neprehnala. Chvíľočku sa zadívala na efekt v zrkadle.

„Dobre.“

Mejkap podčiarkol farbu zdravej pleti. Získala vzhľad ako po prechádzke na čerstvom vzduchu. Oči zvýraznila hnedou ceruzkou a jemným pieskovým tieňom.

Riasy boli jej pýchou. Stačilo naniesť jednu vrstvu maskary a dojem bol dokonalý.

„Možno sa tak narodila! Možnooo je tooo mejbeliin...“ zanôtila. Tá reklama sa jej zdala milá.

Už len letmo pretrela pery leskom. Hotovo.

Hľadela do otvorenej skrine. Už dávnejšie si nič nekúpila. Musí skombinovať niečo slušivé z toho, čo šatník ponúka. Rozhodla sa pre kombináciu červeno-čierna. Vybrala červené šaty jednoduchého strihu. Mierne nad kolená, na boku rázporok, bez rukávov, primeraný okrúhly výstrih. Sedeli perfektne. Pekne zvýrazňovali krivky jej štíhlej postavy. Elegantné, a predsa trochu sexi. Červenú stlmila čiernym boľerkom s krátkym rukávom. S výsledkom bola spokojná. Vlasý zatiaľ preschli. Mala šťastie, že nepotrebovali veľkú úpravu. Boli dostatočne husté a kvalitné. Stačilo len niekoľkokrát do roka trochu zastrihnúť a upraviť. Používala kvalitné vlasové prípravky. Tie vždy spravili svoje.

Filip nebol doma. Práve včera odcestoval na služobnú cestu. Potrebovala by odviezť, aby sa s koláčmi neteperila autobusom.

„Nuž čo, nejako to zvládnem.“

Zvučka v rádiu ohlásila sedem hodín. Čas vyraziť z domu. Vošla do izby detí. Ešte sladko spali. Spánok detí je obdivuhodný. Mohli by aj traktory padať, nič ich nezobudí.

„Vstávať, vstávať svetlá mojich očí, vstávať, vstávať, moje detičky, už o chvíľu slniečko k nám vkročí, vstávať, vstávať moji maličkí...“

Zvykla si uspať a budiť ich pesničkou. Dnes to mierne „odfláka.“

„Je fajn, že sú už takí veľkí,“ pomyslela si. Na Ninku sa už mohla spoľahnúť. Chodila do najvyššieho ročníka základnej školy. Dohládla aj na o dva roky mladšieho Tomáša. Školu mali hneď za domom, nemuseli chodiť cez cestu. Nina vždy dôkladne pozatvárala okná, pozhasínala a zamkla dvere. V tomto bola perfekcionista, po babičke.

„Vstávať, vstávať!“ znovu, teraz už netrpezlivo, zavelila Silvia. „Raňajky máte na stole. Nezabudnite si desiatu. Bežím!“

Presvedčila sa, že sa vytiahli z postele, vtisla každému bozk na líčko. Vhupla do čiernych lodičiek s vysokým podpätkom, cez plece prehodila kabelku. Z baru narychlo vybrala fľašu koňaku a hodila ju do igelitky. Filip mal vždy doma kvalitný alkohol. Zdrapila škatuľu s koláčmi a vyrazila z domu.

Oslavy dopadli dobre. S kolegami si zvykli trochu posedieť, po-debatovať, pripíť na zdravie. Cez obed kúpila v blízkom bufete chlebičky a červené víno. Popoludní jej pomohla kolegyňa všetko naservírovať. Dostala krásnu kyticu kvetov a vázu z bieleho skla. Taká sa vždy hodí. Milé. V robote nebola veľká migrácia, takže sa navzájom dobre poznali. Každý vedel, čo môže čakať od toho druhého. Je to jedna z výhod stálejšieho zamestnania. V tomto období sa začala firma rozširovať a prijali ďalších ľudí. Vnieslo to na pracovisko nový vietor.

Silvia mala dojem, že Vilo, nový kolega, jej pri gratulácii akosi dlhšie podržal ruku, akosi vášnivejšie vtisol bozk na líce.

„Blbosť!“ zahнала myšlienku a bavila sa s ostatnými. Posedeli asi do piatej. Kolegovia sa pomaly vytrácali. Silvia s Gabikou upratali zasadačku, čo zostalo, odložili do chladničky.

„Ráno ako keby sme našli,“ zasmiali sa.

„Sisi, ten mladý na teba bral,“ prehodila medzi rečou Gabika.

„Nevymýšľaj?! Ktorý? Ja som si nič nevšimla.“

„Ktorý, ktorý? No, ten, ako sa to volá? Ten nový. Nóó, tuším... Vilo.“

„Ale, daj pokoj, ani neviem, ktorý z nich je Vilo.“

„Ten špinavo-blondavý... Fešák... Taký vyšportovaný. Ja som si ho teda dobre všimla. Ale on mal oči len pre teba.“

„Ha, ha... však som od neho staršia...“ nedokončila.

„Staršia, nestaršia... stál by za hriech,“ žartovala Gabika.

„Gabi, nepokúšaj, veď sme obidve šťastne vydaté. Načo by mu boli baby v našom veku a s deťmi na krku.“

Chichotali sa.

„Konečne nejaké vzrušo. S tými dubákmi tu už bola riadna nuda.“

„Len sa ty drž pekne vzadu, veď by ti tvoj drahý dal, nejakých mladšakov...“ zasmiala sa Silvia. „Radšej ber tašku, ideme. Čakajú nás naše ratolesti.“

„Ježiš, to je už toľko hodín? Zas bude malý posledný v škôlke. Tebe je dobre, už aj sami prídu.“

„No, kto chce kam, pomôžme mu tam! Kto túžil predĺžiť si mladosť malým dieťaťom?“

„Veď je zlatý, všetci ho milujeme. Je to náš cukríček.“

„Ja viem, to zo mňa len tichá závišť hovorí. Dnes ľutujem, že som nemala tretie. Deti sú najväčšia radosť a šťastie.“

„Veď áno. Tak čau,“ vtisla Silvii pusu na líce. „Uži si to. Ešte pekné ďalšie oslavy. Bežím za šťastím!“ rozbehla sa krížom cez ulicu.

Silvia osamela. Vykročila smerom na zastávku. Boleli ju nohy. Najradšej by si vyzula topánky. Celý deň pobehovala na vysokých podpätkoch. Neprezula sa, aby nevyzerala smiešne. K elegantnému outfitu sa nízke šľapky, čo mala pod stolom, akosi nehodili. Čo žena neurobí pre krásu?! Kráčala trochu pomaly.

„Tuším ma aj odrali,“ pozrela na boľavú päť. Otlak pálil. Už aby bola doma.

Pri chodníku zabrzdilo červené Audi. Zľakla sa. Strhlo ju zo zadumania.

„Pani Silvia, počte, odveziem vás!“

Zostala zaskočená, nepripravená. Viditeľne vypleštila oči.

„Nastúpte, moje auto sa vám hodí k šatám,“ zažartoval. Videl, že zaváhala.

„Nedajte sa prosiť.“

Vilo sa nahol cez sedadlo, otvoril dvere spolujazdca...

Bývali spolu už niekoľko mesiacov. Škola sa rozbehla naplno. Prednášky... cviká... Blížilo sa skúškové obdobie. Dosť ťažko si zvykali na tento spôsob života aj učenia. Je to niečo nové. Iné ako doteraz. Ocitli sa bez rodinného zázemia. Bez dozoru. Každá to poňala po svojom. Každá vyšla z iného prostredia, z iných pomerov.

Anička pochádzala z myjavských kopaníc. Doma ju obklopovalo ticho a vôňa prírody. Ruch v meste, škole a na internáte ju privádzal do pomykova. Ťažko sa sústredila na učenie, zle spala. Chýbala jej lúka za domom, šumenie lístia v lese, štebotanie vtáčikov a hlavne Dunčo. Dunčo bol jej najvernejší kamarát. Chlpatý, šedý oriešok s vnímavými očami. Keď chodila do Myjavy na strednú, vždy čakal na zastávke na príchod jej autobusu. Vítal ju, tešil sa, skákal. Skoro mu chvostík odletel, tak ním vrtel od radosti. Po ceste lesom k ich domu jej robil spoločnosť a ochrancu. Vždy mala pri ňom pocit istoty.

Keď jej zomrela mamička a zostala sama s tromi chlapmi, otcom a dvomi bratmi, žiaľila celou svojou dušou.

Otec bol tvrdý chlap. Ťažko pracoval. Bol pilčík. Väčšinu času trávil s chlapmi v hore pri namáhavej práci. Domov chodil unavený. Na deti bol prísny. Chlapci museli pracovať od malička. Našťastie boli dosť silní, aby zastali robotu po boku otca. Keď nerobil v hore, robili všetci traja okolo domu a hospodárstva. Na rozhovory s dcérou čas nezostával. A už vôbec nie na láskavé, chápané slová.

Anička sa podala na matku. Bola drobná, nežná, zadumaná. Na otcov vkus veľa rozmýšľala. Chlapci si ju doberali, nechápali ju. Často ju našli v knihách. Čítala a čítala. Otcovi to najskôr prekážalo. Hneval sa, aj kričal. Ale keď videl, že v dome je čisto, všetko porobené, opraté a navarené, stíchol. Zvykol si.

„Nuž, tak máme v dome knihomôľa,“ vravieval žartovne.

Mal ju rád, len to nevedel dať patrične najavo.

Chlapcom hovorieval: „Chráňte ju, nie že sa jej niečo stane. Je taká krehká.“ Na sekundu znežnel a zvlhli mu oči, keď tíško dodal: „Ako jej matka.“

Miloval ju... Dala mu tri deti. Krehká, ale silná. Vždy si zastala robotu. Nebolo jej ľahko, ale ona dokázala vnieť do domu radosť a pohodu. Aj pri najťažšej práci si spievala. Unavená z celého dňa, a predsa ho vítala s úsmevom. Obdivuhodná žena. Zima na kopaniciach jej dala zabrať. Prechladla, prekonala ťažkú chrípku, ktorá prešla do zápalu pľúc. Odvtedy chradla, až...

Strašne si to vyčítal. Prečo niečo neurobil?! Prečo ju nedonútil ležať?! Prečo si ju viac nevšímal?! Prečo... prečo...

Chýbala mu. Na nejaký čas zanevrel na celý svet. Dokonca aj na deti. Možno ju príliš vyčerpali. Chytil sa pohárika a utápal svoj ziaľ. Chlapci ho často ťahali z jedinej kopanickej krčmy opitého na mol. Vtedy Anička zaliezla do šopy, objala Dunča okolo krku a plakala.

Oči mu otvoril krčmár. Bol to starý kamarát.

„Spamätaj sa, človeče! Chceš zničiť seba aj deti?“ povedal mu, keď pred neho položil poldecák borovičky.

„To je posledný pohárik, ktorý som ti nalial. Chľast ti ženu nevráti. Život ide ďalej. Chop sa ho ako chlap!“

Rozplakal sa ako malé dieťa. Plakal a plakal...

Našťastie boli vtedy v krčme sami, bolo už po záverečnej. Inak by sa to nikdy nestalo. Nevyplavil by potoky žiaľu, trpkosti, nezabavil by sa výčitiek svedomia.

„Ďakujem, Lojzko...“ opakoval a siakal nos do bavlnenej károvanej vreckovky.

Vyplakal všetko. Znova bol z neho normálny človek.

Deti nevedeli, čo sa stalo. Najskôr neverili.

„Iste mu len bolo včera zle po chľaste, zato dnes nepil,“ podotkol jeden z chalanov.

Keď to už ale trvalo nejaký čas, potešili sa. Všetci sa upokojili. Chod domácnosti sa dostal do normálu. Už mohli aj spomínať na matku a nahlas o nej rozprávať.

Anička získala späť aspoň akú-takú rovnováhu. Aj ten Dunčo to cítil. Skákal, behal, tešil sa.

Na cintorín chodila každý deň. Po ceste zo školy nazbierala kvety na lúke a s láskou ich kládla na hrob matky.

„Tebe, mamička. Mala si ich tak rada. Chýbaš mi,“ šepkala.

Mamka často hovorievala otcovi: „Anička je šikovná, múdra. Dostala dar od boha. Nesmieme ho premárniť. Musíme jej umožniť, aby študovala. Čo sme nedosiahli my, dosiahne ona. Vždy na to pamätaj!“ dodala dôrazne.

Keď mu učiteľ v škole povedal, aby poslal Aničku na gymnázium do Myjavy, zaváhal.

„A čo domácnosť? To nejde,“ povedal rázne.

„Nebláznite, pán Bičan! To dievča má dar od Boha. Učí sa tak ľahko, prirodzene... Skazíte jej život...“

„Dar od Boha...“ prebleslo mu hlavou. Zvážnel, zamyslel sa.

„Počúvate ma, pán Bičan? Doprajte svojej dcére dobrý a hodnotný život!“

Keby nebol náhodou učiteľ použil slová jej zosnulej matky, dnes by bola Anička úplne inde.

Tak začala Anička chodiť na strednú. Škola ju bavila, učila sa, ako sa povie, ľavou zadnou. Po škole sa náhlila na autobus a domov. Spolužiačky ju mali za čudáčku. Nezapájala sa do rozhovorov o móde, šminkách a chalanoch. Táto téma jej bola vzdialená. Ale keď potrebovali odpísať úlohu z matematiky alebo poznámky z iných predmetov, bola stredobodom pozornosti. Všetci vedeli, že ona to bude mať hotové a dá im odpísať. Preto ju mali v úcte. Nikto sa jej neposmieval za jej skromný zovňajšok. Zvykli si.

O domácnosť sa starala ešte vzornejšie, aby otec nemal dôvod ľutovať, že ju pustil z domu. Bratia sa jej už nesmiali. Obdivovali ju. Bola ich múdra sestrička, ich hlavička.

Pred maturitami sa chystala stužková. Prípravy boli v plnom prúde. V triede sa o ničom inom ani nehovorilo. Dievčatá sedávali v hlúčikoch a rozprávali o šatách, topánkach a módnych doplnkoch.

„Šaty dlhé... krátke? Tmavé... farebné? Podpätky vysoké? Pančuchy jemné, silónové...“

„Decká, ticho! Musíme sa dohodnúť, aký program pripravíme...“

„Musíme byť svetoví...“ „Čo toto... A čo tamto...“

Nápady lietali sem-tam.

Vtedy Anička sedela ticho, nezapájala sa.

Doma si všimli, že zosmutnela.

„Čo sa deje?“ pýtali sa.

„Nič. Bude stužková. Nepôjdem,“ povedala tíško.

Viac o tom nehovorili.

„Ty nemáš žiadny nápad?“ pýtali sa spolužiaci. „Každý sa musí zapojiť. Ty by si mohla niečo pekné predniesť. Čo hovoríš?“

„Ja nepôjdem,“ povedala.

„Čo?“ všetky oči na ňu pozreli.

„Prečo? To si predsa nenecháš ujsť! Musíme tam byť všetci...“ hovorili jeden cez druhého.

Aj keď iná, patrila k nim.

„Nemôžem. Mám vážny dôvod. Rodinný problém...“

Čudovali sa. Panoval tam ruch, vzrušenie a nervozita z príprav. Jej problém sa zahovoril.

Pravdou bolo, že nechcela narušiť rodinný rozpočet. Stužková sa mala konať v miestnom hoteli. Suma sa jej zdala vysoká. Žiadny zo spolužiakov nemal problém zaplatiť.

Bolo jej ľúto, ale prežije. Už sa zmierila...

A keby aj siahla do rodinných úspor, čo šaty? Vždy vyzerala ako sivá myška. Spolužiačky budú nahodené, účesy od kaderníka...

„Nie,“ už na to nebude myslieť. Aj tak by sa tam necítila dobre.

Sobota.

„Dnes je deň D,“ neschádzalo jej z mysle. Ani jej nenapadlo, že jej bude tak ľúto. Celý čas to brala statočne. Aby ju bratia nevideli, rožkom zástery si utrela slzu, čo jej stekala po líci. Vyšla na dvor. Dunčo krútil chvostíkom a skackal okolo misky. Vedel, že mu nesie zvyšky od stola. Boli rovnakí, tešili sa aj z mála.

„Môj dobrý, milý, Dunčo...“ slza znova samočinne stekala.

Ako sa zohla, oblizol jej nos a líce. Zacítil slanosť slzy. Zaštekala a vrátil chvostíkom ako o život. Jeho oči hovorili: „Neplač, mám ťa rád.“

„Hav... hav... baf... baf...“ potvrdil to psou rečou.

Bratia sa pobrali po svojej robote, otec pracoval od skorého rána.

„Dnes sú nejakí veľmi usilovní,“ pomyslela si. „Dobre, aspoň nevidia moje slzy.“

Už stihla poupratovať, nakrmiť hydinu, vymeniť podstielku králikom... Varila obed.

„Dievčatá sa chystajú,“ neschádzalo jej z mysle. „Slzy nie!“ srkla nosom a zastavila ich v kútikoch očí. Predsa jedna stiekla po dolnej riaske a uschla na líci.

Dvanásť. U nich sa obedovalo presne o dvanástej. Tak to zaviedla mamička. Vtedy už boli všetci dostatočne narobení a bolo potrebné nasýtiť ich vyhladnuté žalúdky. Navarila guláš, nakrájala hrubé krajce čerstvého chleba. Prestrela stôl.

„Všetko?“ Ešte položila na stôl soľ a korenie.

Otec vošiel prvý. Vyzul sa pred dverami. Keď ešte žila mamička, často ho hrešila, že vnáša do kuchyne blato na gumených čižmách. Teraz, keď jej už niet, sa mu to nestávalo. Vždy mu napadlo, že jej mal uľahčiť robotu.

„Vyzúvajte sa!“ zdôrazňoval aj synom.

Sedeli vedno za stolom. Chlapi si naložili plné tanieri. Nečudo. Vytrávilo im a Anička bola dobrá kuchárka. Po očku po nej poškľovali.

„Dobrá... Uhm... Dá sa...“

„A čo si taká smutná?“ opýtal sa otec.

„Nič, oci, to je dobre.“

„Nemá vaša trieda dnes tú stužkovú?“

„Áno.“

„Je ti ľúto? Nesmúť. Život je ešte pred tebou. Ešte všeličo zažiješ.“

„Nesmútim.“

Dojedol. Hlučne odsunul stoličku a vzdialil sa. Keď sa vrátil, v rukách držal nejaký balíček.

„Toto je pre teba. Rozbaľ to!“

Bratia pozerali na ňu sponad tanierov. Už si nabrali dvakrát. Chutilo im.

Rozbalila.

„Šaty! Bledomodré... krásne... a topánky... Oci...“ nevládala dopovedať.

„Moje?“

„A koho by boli?“ smiali sa bratia. „Azda len nie niektorého z nás!“

„Tie ti poslala mamička. Modré ako nebo...“ hlas mu preskočil, nedopovedal. „Určite by chcela, aby jej dievčatko na tej slávnosti nechýbalo.“

„Ale to nemôžem. Ja nemôžem...“

„Prečo nemôžeš?“

„Jednak to bolo veľa peňazí... a... a...“

„Čo a?“

„Nezaplatila som poplatok za stužkovú,“ rozplakala sa.

„Ocko, ja si to vážim, ale ja to prežijem. Pôjdeme tie krásne šaty vrátiť do obchodu. Aj tak sa teším. Teším sa, že...“

„Dieťa, tvoji bratia sa zložili, zaplatili... Ja som len kúpil šaty a topánky.“

„Všetko je OK.“

„Ideme všetci. Nerumázgaj tu!“

„Utieraj slzy a bež sa chystať, o tri hodiny nám ide autobus.“

„Nie, že kvôli tebe všetci zmeškáme!“ žartovali, smiali sa bratia. Nevedela, koho viac objímať.

Romantické bledomodré šaty, na krku perličkový náhrdelník po mamičke. Cez plecia ľahký biely šálík, na nohách biele sandále. V mamičkinej zásuvke našla jemný rúž a čiernu ceruzku. Primaľovala si oči, trochu narúžovala pery. Uvedomila si, že rám okuliarov kazí jej výzor.

„Nevadí, dám si ich dole. Nebudem síce vidieť tak dobre, ale čo treba, uvidím!“ sňala ich.

Schádzala po schodoch.

Všetci muži jej rodiny už na ňu čakali. Obliekli si sviatočné šaty. Jednoduché, ale jej sa zdali krásni. A aj boli. Silní, urastení. Fešáci po otcovi.

Bratia obdivne zapískali.

„Princezná,“ šepol otec.

Stužková sa vydarila. Spolužiaci sa Aničke potešili.

„Tak všetci, predsa všetci...“ šušotali. Boli dobrý kolektív.

Program bol milý, veselý. Rodičia a súrodenci tleskali, smiali sa.

Anička recitovala vlastnú báseň o láske a priateľstve. „Láska je vášeň, priateľstvo je soľ života...“

Všetkých prekvapila. Potom celá trieda spievala: „Přátelství, to je někdy víc než láska...“

A tancovali. Najskôr tancovala s otcom. Nikdy netušila, že je taký dobrý tanečník. Prekvapil ju. Dnes už niekoľký raz.

Potom tancovala s bratmi a na svoje prekvapenie aj s bratmi svojich spolužiakov. Je fakt, že občas trošku zakopla. Chýbali jej okuliare. Ale čo na tom.

A jej bratia boli v kurze. Zo všetkých strán počúvala: „Ty máš ale fešných bratov. Ako sa volajú? Koľko majú rokov?...“

Odchádzali neskoro po polnoci. Krčmár z lazov ich prišiel zobrať svojím autom.

„Ďakujem ti, mamička. Ďakujem vám všetkým. Som šťastná, že vás mám,“ šepkala do vankúša prv, ako ju premohol spánok.

Veronika je jedináčik. Vždy dostala, čo chcela. Žili v malom meste na východnom Slovensku. Otec bol primárom v miestnej nemocnici, mama v domácnosti. Nikdy poriadne nepracovala. Akože sa stará o domácnosť, popravde sa však o ňu vždy starala nejaká pomocníčka. Mamu zaujímal skôr jej výzor a klebety s kamoškami ako domácnosť.

Pred rokmi, keď ešte bola slobodná, sa stala miss v miestnej súťaži krásy. Vtedy sa do nej zahľadel Veronikin ocko. Končil práve medicínu a bol doma na prázdninách. Keď ju uvidel na móle v bikinách, bol hotový. Na nič iné nemyslel, nemohol spávať. Hormóny ním lomcovali jedna radosť. Nastúpil na prax v košickej nemocnici, robil si atestáciu a sústavne myslel na svoju lásku. Písal jej, telefonoval, žiarlil na mužov, ktorí sa okolo nej motali. Ona sa začala pohybovať v modelingu. Nafotila pár vydarených fotografií, zúčastnila sa na niekoľkých módných prehliadkach. Mala dlhé ryšavé vlasy, zvodné zelené oči a sladké lákavé pery.

„Pusinka ako jahôdka,“ hovorieval otec. Vtedy sa zvykla cudne usmiať a nevinne sklopiť oči. Privádzala ho do šialenstva. Pri každom stretnutí po nej viac a viac túžil. A ona to vedela. Nebol veľký fešák, ale nebol ani škaredý. Imponovalo jej, že je doktor.

„To by baby závideli, keby som zbalila doktora!“ zastrájala sa. Ale nechcela ho zbaliť len tak nakrátko. Keď už, tak navždy. Pri ňom sa bude mať dobre. Jeho rodičia vlastnili vilu nad mestom. Bol jedináčik, žiadny iný dedič nehrozil. Všetko to vedela. Od mlada bola prefíkaná a falošná ako jej zelené oči. On videl peknú

mačičku, ona bola šelma... On cez týždeň pracoval a študoval, ona čakala na šancu fotiť do časopisu, hrať vo filme alebo aspoň v nejakej reklame. On sa utiekal k jej fotke, ona si robila cestičku k úspechu...

On žil v celibáte, ona sa občas zobudila v cudzej posteli. On to netušil, veril jej, ona ho ťahala za nos. Držala si ho v zálohe.

Modeling, napriek snahám, nevyšiel. Ona bola sklamaná, on ukončil štúdiá a prisťahoval sa do rodného mesta. Nastúpil v miestnej nemocnici. Bol šikovný, ľudia si ho vážili, začali vyhl'adávať jeho pomoc.

Sladký úsmev, ešte sladší bozk, pár objatí a neskutočne krásne milovanie spravili svoje.

Svadba bola veľkolepá. Pán advokát žení jediného syna. Nevesta bola krásna. V bielych romantických šatách nemala páru. On bol pyšný a neskutočne šťastný, ona bola tiež spokojná. V ten deň možno aj šťastná. Veď bola stredobodom pozornosti, všetci ju obdivovali, lichotili jej. Kamošky jej závideli.

„Ty máš ale šťastie,“ šuškali si.

Nevzdávala sa. Možno, možno ju niekto objaví. Celé dni listovala v módnych časopisoch, vymetala butiky okresného mesta, chodila do módnych salónov.

On bol ňou stále posadnutý. Rád ju videl peknú a spokojnú. Rodičia mu dohovárali. Nedal na reči. „Nech ide, nech si kúpi, keď jej len to spraví radosť. Veď ona mi dáva toľko radosti.“

Chodili na večierky jeho kolegov, zúčastňovali sa všetkých významných podujatí. Významných pre ňu. Na jednom z večierkov sa objavil módny fotograf z Bratislavy. Všimol si ju. Flirtovala celým telom. Upútavala jeho pozornosť. Slovo dalo slovo, dohodli sa, že nafotia pár záberov.

„Vau!“ usmiala sa do toaletného zrkadla. „A je to tu! A ja im ukážem, že niečo dokážem. Už nebude nado mnou svokra ohŕňať nosom.“

Prišlo jej nevoľno. Vbehla do kúpeľne a vyvrátila obsah žalúdka do toalety. Nemala to prehnať so šampanským. Umyla si tvár.

On prišiel do spálne a nežne ju pohladkal. Videl, že sa necíti dobre, tak ju len uložil do postele. Vždy myslel len na ňu.

Zazvonil mu telefón. Odvolali ho do nemocnice. Naliehavý prípad. Musel sa ponáhľať. Dobre, že nepil. Dával si na to pozor. Nikdy nevedel, kedy ho budú potrebovať. Ona sa potešila, že zostala sama. Jednak sa zle cítila a ani nemala chuť byť mu po vôli. Mala plnú hlavu fotografa a fotenia.

Ráno jej znova bolo zle. Keď zistila, že je tehotná, takmer skolabovala.

„Teraz, práve teraz, keď sa mohla začať moja kariéra!!“ kričala, zúrila, dupala.

Po ôsmich mesiacoch sa narodila Veronika. Dieťa chcené aj nechcené. Dieťa milované aj nenávidené. Dieťa šťastné aj nešťastné. Dieťa, ktoré malo všetko po finančnej stránke, po stránke citovej však bolo ukrátené o lásku matky.

Rozhodla sa, že keď už, tak to dieťa musí mať aspoň vznešené meno. Bude sa volať Claudia.

Nebude predsa vyzeráť ako sedlička a volať na svoje decko Mara, Anča, Zuza..., alebo tak nejako.

Ocko bol z príchodu malej na svet nadšený. Ešte väčším citom a láskou zahorel k svojej manželke, úžasnú nehu cítil pri pohľade na malý uzlíček, čo jej ležal pri boku.

„Láska moja, si taká statočná. Taká úžasná,“ preglgal slzy šťastia a bozkával jej ruky.

„Kvety sa sem nemôžu nosiť, tak prijmi túto maličkosť,“ podal jej stredne veľkú škatuľku.

Otvorila ju. Bol v nej krásny zlatý náhrdelník s briliantmi. Pri pohľade naň zatajila dych.

„Aspoň niečo z toho mám,“ pomyslela si sebecky.

„Je pekný. Však som si ho aj zaslúžila. Bolo to hrozné. Taká bolesť. To sa nedá opísať. Nikdy viac!“ vyslovila cez slzy, ale rezolútne.

„Ja viem, viem,“ koktal s dojatím. „Veď to prejde, neboj sa. Budem si vás opatrovať. Obidve.“ nežne jej vtisol bozk na líce.

Maličkej obdivoval prstíky. „Také malé, dokonalé. Milý noštek ako gombička. Bude krásna ako jej mamička,“ zasmial sa, ako zarymoval.

Vošla matrikárka.

„Gratulujem ku krásnej dcérke. Pre aké meno ste sa rozhodli?“

„Láska, dovoľ, aby sa volala Veronika ako moja mama. Urobili by sme jej tým obrovskú radosť. Veď je to krásne meno. Čo povieš?“

Zalapala po dychu. Vnútrom jej hystericky lomcovalo. Ovládla sa. Nezvykla sa neprijemne správať pred cudzími. Vždy bola milá, priam zaliečavá. Vytvárala si pozitívny imidž medzi ľuďmi.

Pohľad jej padol na náhrdelník. Zmäkla.

„Keď si tak praješ,“ šepla. Nevšimol si nevôľu v jej hlase.

„Krásne meno,“ povedala matrikárika, „Viete, že meno Veronika má grécky pôvod? Znamená prinášajúca víťazstvo. Nositeľky tohto mena zvyknú byť šťastné a priateľské. To prajem aj vašej dcérke.“

Zapísala meno do listín a odišla. Atmosféra v izbe sa jej zdala trochu dusná. Nevedela si to vysvetliť, veď vyzerali takí šťastní. Asi ženská intuícia. Viac sa nimi nezaoberala.

Mladú mamičku celá situácia rozrušila. Samu ju prekvapilo, že urobila ústupok.

„Prinášajúca víťazstvo. To ona zvíťazila, zvíťazila nado mnou,“ pomyslela si na svokru.

„Daj ju do tej vaničky,“ odtiahla sa. Zanevrela na dieťa ešte viac.

Kým bola v pôrodnici, riadne dojčila. Nechcela, aby si sestričky, kolegyne jej muža, všimli, čo cíti.

Keď prišli domov, začala sa. Nebude si kaziť prsia ani postavu. Robila všetko pre to, aby stratila mlieko. Jej telo to najskôr nechcelo akceptovať. Pripadala si ako dojka. Klamala detského lekára aj svojho muža.

„Strácam mlieko, malej to nestačí. Musím prikrmovať. Predpíš-te jej niečo!“ žiadala nástoľčivo v ordinácii pediatra.

Dojčila stále menej, až mlieko skutočne stratila. Bola rada, že si už malú nemusí prikladať k prsníku.

Najali pestúnku. Ona sa znova začala venovať sama sebe. Cvičila, diétovala, pestovala sa. On bol stále zaneprázdnenejší v nemocnici. Nechýbal jej, aj tak milovala viac jeho peniaze.

Malú začala volať Vera. Jednak sa jej to zdalo aspoň trochu umelecké, jednak nebolo treba vložiť do toho oslovenia veľa citu.

V tomto prostredí vyrastala Veronika. Nebola to veru žiadna výhra. Ešteže mala starých rodičov. Starkí ju zahŕňali láskou a pozornosťou. Hovorili jej Verka, Veruška, Veronicka.

Bývali spoločne vo vile na kopci. Svokrovci na prízemí, mladí na prvom poschodí. „Našťastie“ mali osobitné vchody, takže každodenný kontakt nebol nutný. Veľká náklonnosť nebola ani z jednej strany. Oni ju tolerovali, ona cítila nevraživosť. Oni si často hrýzli do jazyka, ona syčala ako zmija. Malú by im najradšej vytrhla, ale nemohla. Manželovi záležalo na kontakte Veroniky so starými rodičmi. A oni využívali každú možnú chvíľku. Veronika na nich lipla. Matku poslúchala, starkých milovala. Zdalo sa, že je spokojná.

Asi v piatej triede základnej školy písali slohovú prácu na tému „Moja mama.“ Veronika napísala:

„Neviem, či je moja mama skutočne moja. Asi ma nemá rada. Nikdy ma nepohladá, nedá mi pusu. Kúpi mi pekné šaty, ale neteší sa, že som v nich pekná. Keď ma češe, strašne ma kmáše hrebeňom. Ako v rozprávke macocha. Možno aj moja mama je Macocha...“

Učiteľka žasla. Zostala prekvapená. Zdali sa taká vzorná usporiadaná rodina. Dieťa vždy najlepšie oblečené, starostlivo učesané, veľká desiata... Všetky poplatky platili načas. Riaditeľka zvykla vyzdvihovať štedrosť sponzorských darov škole.

Myslela, že je to najšťastnejšie dieťa v okolí. Veď bola jedináčik a rodina očividne dobre finančne zabezpečená. Uvedomila si, že k Veronike bola vždy zhovievavejšia ako k ostatným. To robil ten pôvod. Trošku sa zahanbila. Nemala by robiť rozdiely medzi deťmi. Ale aj ona je len človek. Rodina bola vplyvná a nikdy nevieš, čo budeš potrebovať. Rozhodla sa. Zavolala matku do školy. Dala jej prečítať slohovú prácu.

Matka nevinne zažmurkala očami. Hodila úsmev. Vždy bola dobrá herečka.

„Asi si pomýlila tému a písala nejakú poviedku. Má bujnú fantáziu. Že ste ma týmto vôbec zdržiavali. Neviem, čo ste to za pedagóga, že neviete správne odhadnúť deti. Pevne verím, že nebudete šíriť po meste nejaké nepravdivé klebety. Musel by sa nimi zaoberať môj svokor – advokát...“

Učiteľka ľutovala, že si pálila prsty. Druhýkrát si to rozmyslí.

Mama zúrila. Keď prišla domov, vrhla sa na Veroniku. Dieťa najprv nechápalo. Taký útok od matky nikdy nezažila. Mama ju bila,

ťahala za vlasy a vrieskala: „Tak ja nie som dobrá matka?! Som macocha? Takéto sú zlé mamy... toto si zapamätáš!“

Veronika vzlykala, schúlila sa do kľbka, chránila si hlavu rukami. Nevydala ani hláska. Mama sa pomaly spamätávala. Uvidela sa v zrkadle. Samej seba sa zľakla. Zmiernila.

Veronika sa chúlila na zemi, pozerala na ňu vystrašenými očami. Bola pripravená na ďalší útok. Po tvári jej stekali slzy, ale neplakala. Niečo v nej voči matke stvrdlo. Pod okom jej tmavol monokel. Na tele modriny. Vlasy strapaté.

Mamka sa spamätala. „Preboha,“ prebleslo jej hlavou, „ako to vysvetlí?“

„Neopováž sa o tomto ani ceknúť!“ zasyčala. „Keď sa bude niekto pýtať, spadla si z bicykla! Ak povieš niečo otcovi, nepraj si ma!“

To bolo prvý, aj posledný raz, čo na ňu matka položila ruku.

Veronika si to zapamätala navždy. Jej obdiv k mame sa skončil, nastúpila opätovaná nevraživosť. Nikdy ju neprežradila. Získala prevahu a dokonale ju využila. Mamu vydierala, kedy sa dalo.

Keby nie starkých, ktovie, čo by z nej bolo vyrástlo. Tí vždy dokázali roznežniť jej srdce, utíšiť jej bôľ.

Ako dievča rástlo, stále viac a viac sa výzorom podobalo na matku. Ryšavé vlasy, zelené oči... Mala štrnásť. Stávala sa z nej krásavica. Štíhla dievčenská postava, malé pevné prsia sa predčasne vyvinuli. Nahá sa obzerala vo veľkom zrkadle v spálni rodičov. Potrebovala by asi podprsenu.

„Mame to nepoviem! Nechcem byť ako ona,“ šepla smutne. „Keby sa toto hore dalo skryť, nejako zamaskovať.“

Podprsenu išla kúpiť so starkou. Starká sa tešila. Bola poctená. Ráno ju otec privinul k sebe. Nežným hlasom jej povedal: „Ty si už moja veľká slečna. Ako rýchlo ten čas prebehol,“ vzdychol. „Asi sa ti málo venujem, ale vedz moja, že ťa veľmi ľúbim. Teraz už musím bežať. Toto je pre teba. Kúpte so starkou, čo potrebuješ,“ žmurkol, „...a kúp si aj nejaké pekné šaty a topánky...“ Vtisol jej do ruky niekoľko bankoviek.

Podprsenu kúpili bielu, čiernu, telovú. Dobré, lebo by nerada túto trápnosť tak skoro znova prežívala.

„Ukážte, slečna, no myslím, že to bude 70/A,“ bez zábran na plné ústa hovorila predavačka. „Máte krásne prsia. Budete krásna-

vica,“ očividne sa podlizovala starkej. „Pani advokátová, dám vám najlepšie vzorky. Včera sme dostali tovar.“

Hnus. Veronika sa tešila, keď vypadli z obchodu. Podprsenky zaplatila starká. „Toto je môj darček pre teba, Veruška. Som rada, že som dnes mohla byť s tebou.“

Za peniaze od otca si kúpila nové drahé rifle, adidas a tričko rovnakej značky.

„Nie je predsa žiadna slečinka, ani nebude,“ tešila sa zanovito. „Len tú podprsenku keby nemusela nosiť.“

V čase, keď ju prijali na gymnázium, otec sa stal primárom chirurgie. V nemocnici skoro už aj spával. Manželke bol vďačný, že toleruje jeho prácu. Nikdy nenadávala, neprotestovala. Víťala ho s úsmevom. On jej zato doprial všetko, po čom zatúžila. A ona to využívala, ba priam zneužívala. On zarábal, ona míňala.

„Falošnica, falošná,“ hovorievala si Veronika.

Na gympli stretla Petra. Bol štýlový.

V ten deň išla do školy neskoro. Vlastne ako vždy. Letela chodbou, aby predbehla triednu. Neznášala neskoré príchody. Vôbec nedbala, kto sú jej rodičia. Bola prísna, ale spravodlivá. Veronika si ju vážila od prvej chvíle. Nechcela si ju rozhnevať. Peter sa jej priplietol pod nohy. Vrazila do neho plnou parou.

„Šibe ti?“ Vypadli mu z ruky nejaké časopisy. Všimla si, že nie časopisy, ale noty. Nemala čas zaoberať sa ním.

„Prepáč, sorry!“ bežala ďalej.

Keď pozrel hore, prekvapili ho jej dokonalé črty tváre a najmä zelené divoké oči.

Sekunda a už jej nebolo.

Niečo ho zasiahlo. Ešte netušil, že to Amor letel okolo a namieril svoj šíp.

Sedela v školskej jedálni. Nevarili bohvieako, ale rada sa tu stravovala. Vždy bolo veselo, všetky spolužiačky tu jedávali. Nechcela byť iná, nechcela byť výnimkou. Baby niekedy vzdychali, že nemajú to alebo ono. Ako túžia po nových teniskách, džínkach, šatách...

Veronika nikdy nedala najavo, že to všetko môže bez problémov mať. Chcela sa zaradiť, nechcela vynikať. Vedela, že peniaze sú fajn,

ale kazia charaktery. Vždy ich mala „vo vrecku“ dostatok. Občas pozvala kamošky do cukrárne na šľahačkové zákusky a colu. Bolo jej s nimi dobre.

Peter ju zbadal. Sedela pri stole sama.

„Môžem si prisadnúť?“

„To asi nemôžeš, lebo prídu kamošky a nebude dosť miesta,“ odsekla.

Nepamätala si ho. Ale bol fešák. Zaujal ju.

Nebral sa na odchod.

„Povedala som ti, že tu držím flek pre kamošky. Nie?“ poobzerala sa okolo seba. „Veď tu je dosť miesta, ostatné stoly sú skoro prázdne,“ dodala.

„Nebud' taká odmeraná, Veronika.“

„Odkiaľ vieš moje meno? Neviem, že by sme sa poznali,“ odsekla.

„Ale poznáme, poznáme sa. Buchla si sa do mňa.“

„Čo? Jaááá?“ povedala udiveným hlasom. „Nejako si namýšľaš. Ja že som sa do teba buchla?“

„Povedal som, že si sa do mňa buchla? Sorry, chcel som povedať, že si do mňa buchla. Akože vrazila... Minulý týždeň, keď si letela ráno do školy. Vrazila si do mňa plnou parou a všetky noty si mi vyrazila z rúk. Mal som čo robiť, kým som to pozbieral. Do triedy som potom zmeškal ja. Matikár ma zvozil, že si mám kúpiť budík.“

„Jáj, to si ty?“ zasmiala sa. „Áno, na noty si pamätám.“

„Škoda, že len na noty.“

Privádzal ju do pomykova. Chcela zmeniť tému.

„A čo tie noty? Hráš na klavíri?“

„Nie, na gitare.“

„Fúha!“ hlesla obdivne. Gitara ju vždy fascinovala.

„A na to potrebuješ noty? Myslela som...“ nedopovedala.

„Keď chcem poriadne hrať, tak potrebujem. Nejde mi o to, len tak brnkať dva akordy.“

„Aha?!“

Začínal sa jej páčiť. Jemu sa to však veľmi nepáčilo. Chcel ju zaujať on, nie gitara. Na gitaru leteli všetky baby. Veronika sa mu zdala výnimočná. Uvidí, či ho intuícia nesklame, či nie je rovnaká ako ostatné.

„To, akože sa niekde učíš hrať?“

„Učím.“

„Niekedy mi aj zahráš?“

„S radosťou.“

„Tak už sa teším na to doremi...“ zasmiala sa.

„Možno bude aj ... solasido.“

„To ako myslíš,“ začervenala sa.

„No, akože celú pesničku.“

„Len pre teba,“ zašuškal jej do ucha a rýchlo sa vzdialil.

Videl, ako sa jej kamošky hlučne rútia k stolu.

„Veri, ty poznáš Petra? Fakt tu bol s tebou Peter? Ježíííš, tvári sa, akoby sa nič nedialo a trkoce si s Petrom bez nás!“ švitorili, prekrikovali sa, gúľali očami.

„A čo je to, pán Boh? Čo vyvádzate?“ čudovala sa.

„Ona nepozná Petra, to ma podržte!“ povedala Ingrid a zviezla sa na prázdnu stoličku.

Dali hlavy dokopy a šušotali..., chichotali sa a klebetili.

Veronika sa dozvedela, že Peter je tretiak. Je hviezda miestneho gymnázia.

Hrá v kapele a všetky baby zo školy ho žerú.

„Kde žiješ, mladá?“

„Nikdy si ich nevidela hrať?“

„Nie, však povedal, že ešte sa len učí.“

„Jeho kapela hrá na všetkých diskotékach a školských zábavách.“

„Fakt?“

Nechodila na diskotéky. Doma mala dosť prísny režim.

„A ako sa volá jeho kapela?“

„Rotunda.“

„Nepovedz, že si o nich ešte nepočula!“

„Videla som niekde taký plagát,“ odvetila. Trochu jej bolo trápne, že je taká blbá.

V sobotu bolo doma peklo. Ocko bol v nemocnici, mama mala očividne zlú náladu.

„Zase jej niečo nevyšlo,“ pomyslela si Veronika.

Ráno ešte v pyžame zahlásila.

„Dnes večer idem na diskotéku,“ zívla a vošla do kúpeľne.

Nevšimla si, že matka sa zamračila. Vtrhla do kúpeľne.

„Žiadna diskotéka!“ zvraskla.

„A tooo uzzz precoo?“ zašušlala Veronika s plnými ústami zubnej pasty.

„Nebud' drzá! Nejdeš a dost.“ Matka sa vzdialila.

Nevraživosť medzi nimi narastala. Zúrivo vyplula pastu do umývadla, vypláchla si ústa a vzdorovito vošla do obývačky.

Mama sedela v kresle a lakoala si nechty. Veronika cítila, že boj sa ešte len začína.

„Pôjdem,“ povedala tíško.

„Neradím ti. Budeš ma rešpektovať!“

„Všetky moje kamarátky chodia na diskotéky...“

„Nech si chodia, ty budeš sedieť doma!“

„Chcem byť s priateľmi, chcem sa zabávať, zatancovať si... čo je na tom zlé?“

Už si zvykla, že matka sa jej mstí za celý svoj život. Za svoje neúspechy. Tisíckrát jej vykričala, kde ona mohla byť, čo ona mohla dosiahnuť, keby nie jej, Veroniky. Počúvala to od malička.

Teraz si povedala: „Dost!“ Aj ona má svoj život. Nemôže predsa trpieť pre zamindrákovanú matku. Ani nebude.

Hádali sa „do krvi.“

„Nebudeš sa nikde kurviť!“ zvraskla matka.

„Čo????“ Veronika zbledla. „To máš z vlastnej skúsenosti?“ vrátila útok.

Zľakla sa. Matka sa k nej rútila s čerstvo nalakovanými nechťami. Nebezpečne zohla prsty, že vyzerali ako pazúry strigy, z kreslenej rozprávky o Jankovi a Marienke. Len... len zaryť sa jej do tváre.

Veronika sa schúlila do kľbka ako pred rokmi. Čakala úder. Kryla si hlavu.

„Prečo mi to robíš?“ zavzlykala. „Prečo nemám mamu ako iné decká?“

Zdvihla oči.

„No, udri si!“ pozrela na matku nenávisťne. „Ale vedz, že už nie som to malé dievčatko. Nebudem mlčať! Tentoraz sa všetko dozvie ocko. A ešte aj iné veci... Ty nie si mama, si stará zmija!“

Matke vyrazila dych. Zostala stáť s natiiahnutou rukou. Dávno sa jej nič tak nedotklo. Ani nie to zmija, ako „stará“.

Vzlykla.

„Chod' si, kam chceš. Mne je jedno...“ nedopovedala. Odišla do svojej spálne.

Hodila sa tvárou na posteľ. A plakala, plakala. Červený lak z nechťov sa jej otláčil na bielu obliečku podušky. Vyplakala žiaľ, nespravodlivosť, pocit samoty. Áno, milovala prepych, obdiv, spoločnosť... Tiež je len človek, túžiaci po láske a nehe.

Už v mladosti ju chlapci obletovali, balili, túžili dostať do postele... Ale čo láska? Kde zostala láska? Skutočne sa zamilovala len raz. V poslednom ročníku strednej školy. Bol to spolužiak. Išli spolu na diskotéku, odtiaľ k nemu domov. Pretiahol ju v posteli svojich rodičov.

„Pretiahol,“ zavzlykala nahlas bez toho, že by si to uvedomila. Pre ňu to bola láska. Aj keď jednostranná. Neskôr sa dozvedela, že sa s kamarátmi stavil, že ju dostane.

Keď zostala tehotná, pochytilo ju zúfalstvo. Mama si všimla, že niečo nie je v poriadku. Vytiahla z nej priznanie.

„Nebudeš si kaziť život, ani kariéru,“ povedala chladno. „Pôjdeš na interrupciu.“

Nikto sa jej nepýtal. Bolo rozhodnuté. Jej láska sa ani nedozvedela, že splodili spolu dieťa.

Dlho žialila. Potom sa zaľala. Povedala si, že už nikdy viac. Zanevrela na mužov, zanevrela na deti. Už nikdy sa nezamilovala. Rozhodla sa ťažiť zo života.

Ktovie, či sa jej dnes podarilo vyplakať všetku trpkosť a žlč.

Veronika si presadila svoje. Diskotéka bola skvelá. V prvej časti hrala kapela Rotunda, v druhej reprodukováaná hudba, púšťaná dídžejom.

Dievčatá sa zabávali. Tancovali. Pili kofolu. Peter bol lídrom kapely. Hral na gitare aj spieval. Mal zaujímavý zastretý hlas. Zaspieval výšky aj hĺbky. Vyzeral sexi, baby ho žrali. Každá si priala jeho priazeň. On mal oči len pre jednu.

Vypasované čierne džínsy zvýraznili jej dlhé štíhle nohy, zelený krátky pulóver ladil s očami. Rozpustené vlnité ryšavé vlasy mala

krotiť zelená členka. Očividne sa jej to nedarilo. Ten zjav ho dostal. „Ako Ariel z rozprávky,“ pomyslel si.

Peter stískal gitaru ako frajerku. Brnkal na struny raz nežne, raz náruživito... Veronika sa vložila do pohybu. Vlnila sa, krútila, zmyselne pohybovala bokmi, vlasy jej lietali ako vo vetre.

V ten večer hral len pre ňu a ona tancovala len pre neho.

Sálou znelo: „*Ona je madona, ona je madona...*“

Počas prestávok ich to ťahalo k sebe. Veľa sa rozprávali, smiali, zabávali. Veronika mierne flirtovala, Peter ju „žral“. Ledabolo sa dotýkali tu laktom, tu bokmi... Nebadane, skoro tajne. Mysleli, že to nikto nevidí. Opak bol pravdou. Všetky baby zazerali. Úprimné kamošky sa tešili.

„Veri, ty máš šťastie, čo by som za to dala.“

„Ten Peťo ide po tebe...“

Keď začal hrať dídžej, tancovali spolu pár sladákov. Veronika si ho však držala od tela. Letmý dotyk bol dovolený, ale nič viac.

To ho bavilo. Potreboval dobývať, nie byť dobývaný. Už mal dosť tých upišťaných báb z jeho fanklubu.

Odchádzala s kamoškami. Odprevadiť sa nenechala.

Domov prišla v noci. Ocko bol v nemocnici, mama ju ignorovala. Bojkotovala ju celý víkend.

„Nevadí, stálo to za to,“ tešila sa Veronika.

Poobede zašla k starkým. Starká ju vždy chápala. Tešila sa s ňou zo všetkých jej zážitkov. Porozprávala jej o Petrovi. Oči jej pri tom žiarili. Starká videla, že jej vnučka sa prvýkrát zaľúbila. Objala ju a šepala, aby bola šťastná, ale rozumná. Bol príjemný pohľad na krásnu, mladú, zamilovanú vnučku.

„Veruška, vedz, že sme tu pre teba. Keby si mala akýkoľvek problém, príď. Vždy sa veci ľahšie riešia spoločne. Užívaj si život, ale tak, aby si nezarmútila tých, ktorí ťa majú radi. Teš sa z lásky. Je krásne zažiť ju. Je dar prežiť opätovanú lásku. Prajem ti ju z celého srdca. Teším sa s tebou.“ Pohladkala vnučku po vlasoch. Tá sa k nej privinula a zašepkala: „Ďakujem. Si najlepšia starká na svete. Čo by som bez teba robila.“

„Moja malá.“ Starkej stiekla slza dojatia po tvári. Uvedomila si, že Veronika je už veľká slečna.

Bola to inteligentná žena. Láskavá, s dobrým srdcom. Ľudia si ju vážili. Jej priazeň bola pre nich cťou. Vždy bola ochotná pomôcť, keď to bolo v jej silách. Jej manžel sa často pri svojej práci oprel o jej ženskú intuíciu. Chodila upravená, elegantne oblečená, jemne si maľovala pery, pravidelne chodila do kaderníctva na trvalú. Vlasy si nefarbila, boli prirodzene popretkávané striebrom. Napriek tomu vyzerala dobre.

Veronika s Petrom sa od diskotéky stretávali skoro denne. V škole cez prestávky, alebo ju čakal po vyučovaní pred školou. Vodili sa za ruky, tešili sa zo vzájomnej prítomnosti. Rozprávali sa, smiali, žartovali... Bol na nich milý pohľad. Kamaráti im fandili, neprajníci im závideli.

Skladal pesničky len pre ňu. Bola jeho múzou.

V škole problémy nemala. Asi zdedila gény aj po otcovi. Učila sa ľahko. Je fakt, že občas sa vlúdila aj trojočka. To vtedy, keď do knihy ani nepozrela. Inak to šlo.

Ich vzťah trval už rok. Peter bol úžasný. Nenaliehal na ňu. Uvedomoval si jej panenstvo. Bolo pre neho vzácné. Ako keby ho chcel čo najdlhšie uchovať. Tešil sa s ňou, láskal ju, bozkával do zbláznenia. Ale vždy sa včas spamätal a prestal.

Veronika šalela od túžby. Jej ženstvo bolo prebudené. Mala sladkých sedemnásť. Jeho dotyky ju spaľovali. Telo horelo od vzrušenia. Už nevedela ovládať svoje zmysly. Nevedela si vysvetliť, prečo ju nechce. Čo robí zle? Nemá ju dosť rád? Nie, o tom pochybovala.

„Miluje ma, miluje. A ja milujem jeho,“ opakovala si donekonečna.

Trošku sa aj bála oddať sa mu. Nevedela, aké to je, či to nebolí... A čo keď ju potom nechá? To sa stáva často. Chlapci sa s dievčatami vyspia a potom ich nechajú. Možno nebude dosť dobrá... Začala sa trápiť otázkami.

Peter si to všimol. Videl, že nie je veselá ako obyčajne, že je často zamĺknutá.

„Stalo sa ti niečo, žabka?“ spýtal sa jej raz v parku na lavičke. Volal ju žabka pre jej zeleno-rosničkové oči.

„Nie,“ zafíkala.

„Tak čo sa deje? Niečo doma?“